

Care este misiunea bisericii?

Jonathan Leeman

Întrebări despre biserică

Recomandări pentru Seria „Întrebări despre Biserică”

„Creștinii sunt presați de întrebări foarte reale. Ce spune Scriptura despre structura unei biserici, despre închinare, despre organizarea lucrării și despre definierea conducerii biblice a bisericii? Acestea sunt doar câteva din întrebările la care cărțile din această nouă serie de la 9Marks vine cu răspunsuri clare, atent formulate și convingătoare. Sunt foarte recunoscător pentru această lucrare și pentru influența ei incredibil de sănătoasă în atât de multe biserici credincioase. Vă recomand această serie de cărți cu toată căldura”. - **R. Albert Mohler Jr.**, președinte, The Southern Baptist Theological Seminary

„Întrebările sincere merită să capete răspunsuri bine gândite. Dacă nu ești sigur de unde să începi în găsirea răspunsurilor la aceste întrebări, această serie îți poate sluji ca un punct de lansare în oceanul de întrebări pe această temă. Aceste scurte cărți vin cu răspunsuri convingătoare, la obiect, și sunt excelente pentru a fi citite împreună cu un prieten sau cu o sută de prieteni”. - **Gloria Furman**, autoarea cărților *Missional Motherhood* și *The Pastor's Wife*

„Ca păstor, mi se pun foarte multe întrebări. Sunt abordat de necredincioși care caută să înțeleagă Evanghelia, de noi credincioși care sunt nesiguri legat de următorii pași pe care să îi facă, și de credincioșii care se maturizează și care vor să fie ajutați în găsirea de răspunsuri la întrebări despre familia creștină, relațiile cu

prietenii, vecinii sau colegii de muncă. În astfel de momente, îmi doresc să am o carte pe care să le-o ofer, care să fie scurtă, la obiect și care să îi îndrepte în direcția corectă pentru mai mult studiu. Seria „Întrebări despre biserică” oferă exact acest fel de răspunsuri. Fiecare carte tratează o întrebare anume într-o manieră biblică, scurtă și practică. Cred că titlul seriei poate fi mai bine „Răspunsuri despre biserică”. Îmi plănuiesc să cumpăr mai multe exemplare și să le dăruiesc cu regularitate. Și tu ai trebui să faci același lucru”. - **Juan R. Sanchez**, păstor senior, High Pointe Baptist Church, Austin, Texas

„Unde pot creștinii să găsească răspunsuri la întrebările comune despre viața de biserică – fără să trebuiască să caute prin cărți stufoase și scumpe? Cărțile din seria „Întrebări despre biserică” vin în întâmpinarea nevoii noastre de a căpăta răspunsuri biblice, echilibrate și practice. Pentru păstori, această serie se va dovedi o resursă de încredere pentru ghidarea membrilor de biserică spre o înțelepciune mai profundă și o unitate mai puternică”. - **Ray Ortlund**, președinte, Renewal Ministries

Care este misiunea bisericii?

Seria „Întrebări despre Biserică”

Sunt chemat la lucrare?, Brad Wheeler

Îi iubește Dumnezeu pe toți oamenii?,
Matt McCullough

*Cum pot găsi pe cineva care să mă uce-
nicizeze?*, Garret Kell

*Cum pot să folosesc mai bine lectura
Bibliiei?*, Jeremy Kimble

*Cum îi pot iubi pe membrii bisericii
care au alte afinități politice?*, Jonathan
Leeman și Andy Naselli

Cum pot să slujesc în biserică locală?,
Matthew Emadi

*Cum pot să susțin lucrarea internațio-
nală de misiune?*, Mark Collins

*Cum poate biserică noastră să găsească
un păstor credincios?*, Mark Dever

*Cum pot crește femeile în biserică lo-
cală?*, Keri Folmar

*Este un lucru iubitor să practicăm dis-
ciplina bisericii?*, Jonathan Leeman

*Ce să fac dacă nu am dorința să mă
rog?*, John Onwuchekwa

*Ce să fac dacă nu simt dorința să
merg la biserică?*, Gunner Gundersen

*Ce să fac dacă sunt descurajat în evan-
ghelizare?*, Isaac Adams

*Ce ar trebui să fac acum, că sunt
creștin?*, Sam Emadi

*Ce ar trebui să facem cu membrii care
nu vin la întâlnirile bisericii?*, Alex
Duke

*De ce este Cina Domnului atât de im-
portantă?*, Aubrey Sequeira

De ce ar trebui să mă botez?, Bobby Jamieson

De ce să dăruiesc în biserică locală?, Jamie Dunlop

*De ce să mă alătur unei biserici lo-
cale?*, Mark Dever

Pot femeile să fie păstori?, Greg Gilbert

*La ce ar trebui să mă uit în alegerea
unei biserici?*, Alex Duke

Este Iadul real?, Dane Ortlund

Cine conduce biserică?, Sam Emadi

Care este misiunea bisericii?, Jonathan
Leeman

Cum pot fi sigur că sunt mântuit?, Je-
remy Pierre

Promite Evanghelia sănătate și prosperitate?, Sean DeMars

Ce fac diaconii?, Juan Sanchez

JONATHAN LEEMAN

CARE ESTE MISIUNEA
BISERICII?

MAGNA GRATIA

CARE ESTE MISIUNEA BISERICII?

Jonathan Leeman

Copyright © 2023 Editura MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

What Is the Church's Mission?

Copyright © 2022 by Jonathan D. Leeman and 9Marks

Originally Published in English by Crossway with all International rights owned by Crossway and 9Marks
525 A Street NE, Washington DC 20002

This edition published by arrangement with 9Marks. All rights reserved.

Traducerea: Ninel Lazăr. Corectura: Monica Lazăr. Coperta: Jordan Singer. Tehnoredactare și DTP: MG Studios.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune. Referințele biblice notate cu NTR sunt preluate din Biblia, Noua Traducere Românească (NTR). Copyright 2007, 2010, 2016 de Biblia Inc. Toate drepturile sunt rezervate. Folosit cu permisiune.

9Marks ISBN: 978-1-960877-75-8

Editura MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi publică.

„Să nu furi” (Exod 20:15).

Respectă drepturile de autor și efortul depus pentru publicarea acestei cărți! Cerințele MAGNA GRATIA privind drepturile de autor pot fi consultate la adresa de internet www.magnagratia.org/copyright.html.

Editura MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

Isus S-a apropiat de ei, a vorbit cu ei, și le-a zis: „Toată puterea Mi-a fost dată în Cer și pe Pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate Neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”.

(Matei 28:18-20)

Oare o carte pe tema misiunii bisericii ți se pare că sună un pic abstract sau academic? Sau poate că nu este atât de relevantă pentru creștinismul tău de zi cu zi?

Eu aș vrea să sugerez că este foarte relevantă, în special în perioade de tulburări politice și culturale în creștere.

Când oamenii simt presiunile dezbinărilor politice sau ale declinului societății, acestea sunt subiectele despre care ei vor să vorbească. Ei vor pune postări pe social media, spunând că „acum este vremea să ne ridicăm și să luptăm”. În timp ce scriu aceste lucruri, creștinii din partea dreaptă a politicii declară acest lucru ca răspuns față de revoluționarii LGBTQ+ și față de amenințările la adresa libertății religioase. Creștinii de pe partea stângă spun același lucru despre rasism și nedreptățile structurale. Și cât de mulți creștini au hotărât să ia poziție ca răspuns față de deciziile de carantină, de

portul măștilor sau de vaccinurile COVID-19?

Totuși, acel sentiment al urgenței merită atenția indiferent unde te-ai afla sau când ai trăi, atunci când te gândești la tema misiunii bisericii. Misiunea bisericii este ceea ce Isus cheamă biserica să facă, dar convingerile noastre despre ceea ce El ne cheamă să facem sunt deseori modelate nu doar de El, ci și provocările politice sau economice pe care le resimțim. Acele realități sunt percepute ca fiind cele mai urgente. Așadar, creștin fiind, dacă poți să îți deschizi Biblia și să găsești ceva oricât de puțin conectat la acele provocări, te vei simți tentat să modelezi misiunea bisericii în jurul lor.

Te simți asuprit? Biblia se opune asupririi. Așa că ai putea spune că biserica există ca să se opună asupririi.

Ești îngrijorat de declinul moralității în țara noastră? Biblia se opune declinului moralității într-un popor. Și ai putea spune că biserica există ca să lupte pentru o națiune morală.

Îți pasă de o guvernare bună? De săraci? De binecuvântările materiale? De găsirea unui scop în viață? De familii sănătoase? Biblia tratează toate aceste lucruri. Și ai putea spune că biserica există în principal pentru aceste lucruri. Cel puțin aceasta va fi ispita cu

care te vei confrunta.

Cunosc păstori care, în urmă cu douăzeci de ani, au spus că nu era parte din slujba lor să le spună oamenilor cum să voteze sau cum să participe la marșuri. În ultimii ani, acest lucru s-a schimbat. Ei spun că vremurile speciale îi cheamă la măsuri fără precedent. Circumstanțele au schimbat felul cum ei percep urgența.

Nu încapă îndoială că există momente când trebuie să ne ridicăm și să facem lucruri neobișnuite. Și totuși, tocmai în aceste momente trebuie să fim foarte atenți, ca nu cumva bisericile noastre să se abată de pe cale. Ispita de a ne abate crește când lupta crește în intensitate. Atunci, mai mult decât orice, vremurile de tulburări sociale și de tumult politic cer de la noi să ne dublăm efortul în studiul Scripturii.

CUM ÎȚI PETRECI ZILELE SĂPTĂMÂNII ȘI SFÂRȘITURILE DE SĂPTĂMÂNĂ?

Vorbind într-un sens mai larg, vederile diferite legate de misiunea bisericii conduc la modalități diferite de gândire despre viața creștină. Să începem cu zilele din timpul săptămânii. Este mai bine să te investești în lucrare vocațională? Dacă nu, cum ar trebui să tratezi locul tău de muncă în raport cu creștinismul tău?

Gândește-te apoi la seri și la zilele de sâmbătă. Ar trebui să acorzi prioritate cunoașterii vecinilor tăi? Să le împărtășești Evanghelia? Să te oferi voluntar la un adăpost pentru oamenii străzii? Să te implici mai mult în politică?

În ce privește duminicile tale, ce ar trebui să faci o biserică atunci când se strânge – să îi învețe pe creștini cum să mărturisească Evanghelia, sau cum să ducă luptele cu nedreptățile structurale din societate? Și ce fel de lucrare ar trebui să facem noi împreună – să sponsorizăm călătoriile de misiune sau mesele pentru săraci?

Aceste feluri de întrebări pot cântări greu asupra conștiinței creștinului, și ne putem simți vinovați că nu facem destul. Desigur, Isus îi cheamă pe oameni să renunțe la orice și să Îl urmeze. Dar ce înseamnă asta la nivel practic?

Dacă te gândești, discuția despre misiunea bisericii este mai însemnată decât a te decide cum să îți petreci timpul în săptămâna care vine. Ea include totalitatea vieții și a Universului, lucrurile prezente și cele viitoare, chiar Raiul și Iadul. Dacă Iadul există cu adevărat, și dacă oamenii nepocăiți chiar se duc acolo, iar dacă este adevărat că datoria bisericii este să îi avertizeze, atunci tu și eu trebuie să recunoaștem acest fapt destul de repede.

Cu adevărat ar trebui să îți pese de misiunea bisericii pentru că, dacă ești creștin, nu îți dorești să te îngrijezi de lucrurile greșite, ci să îți dedici viața celor corecte, celor care au greutate.

CĂRUI FEL DE BISERICĂ TE VEI ALĂTURA?

Discuția despre misiunea bisericii afectează de asemenea felul de biserică la care te vei alătura. Diferite biserici vor modela diferit conștiința ta, viața ta spirituală și închinarea ta. Ceea ce biserica ta consideră drept „creștinism normal, credincios”, vei considera și tu în curând a fi „creștinism normal, credincios”. Petrece câțiva ani într-o biserică în care predicatorul și membrii pun accent pe subiectul *X*, și cel mai probabil că vei sublinia și tu în curând subiectul *X*. Dacă ei vorbesc despre *Y*, vei vorbi și tu despre *Y*.

De aceea, unul dintre țelurile spirituale cele mai importante din viața ta ar trebui să fie să te plasezi pe tine și familia ta într-o biserică a cărei misiune reflectă învățătura și accentele Scripturii.

Dar privește mai îndeaproape. Pot să îți arăt patru biserici care susțin pe paginile lor de internet aceleași mărturisiri de credință, dar dacă vei merge în aceste biserici într-o dimineață de duminică, dacă te vei uita la

bugetele lor sau pe profilurile de social media ale păstorilor lor, vei descoperi că aceste biserici joacă după reguli diferite.

Biserica nr. 1 pune accent pe Marea Trimitere și pe porunca lui Isus de a face ucenici. Totuși, când ei spun „facem ucenici”, vor să spună că „facem convertiți”. Așa că Biserica nr. 1 modelează totul în biserică astfel încât să fie focalizată pe necreștini, ca și cum bisericile locale există în esență de dragul evanghelizării. Ele vorbesc despre ceva creștere creștină, dar programele lor sunt focalizate pe indivizi, nu pe trupul sau familia comună. Ele nu văd legătura dintre evanghelizarea lor și a fi o familie vibrantă, unită, dintr-o altă lume. După regulile de joc ale misiunii din biserica nr. 1, am putea să o numim *Biserica Celor Căutători*.

Biserica nr. 2 este asemănătoare cu Biserica nr. 1 (Biserica Celor Căutători), dar ea subliniază mai puțin tânjirile clasei de mijloc după lucruri precum scop, și mai mult dorințele umane de bază după sănătate și bogăție. Dacă vei veni alături de ei duminică, îi vei auzi vorbind despre dorința lui Dumnezeu de a ne binecuvânta, dacă noi am avea suficientă credință. După regulile jocului lor, am putea numi Biserica nr. 2 *Biserica Prosperitate*.

În timp ce Bisericile nr. 1 și nr. 2 subliniază felul cum Isus este alături de noi, Bisericile nr. 3 și nr. 4 pun accentul pe felul cum noi suntem aici pentru Isus. Am putea denumi Biserica nr. 3 *Biserica Dreptății*. Vino alături de ei duminica, și îl vei auzi pe predicator spunând că ar trebui să ne pese de cei năpăstuiți, să ne trezim față de nedreptățile structurale ale națiunii, să avem grijă de mediul înconjurător și, în general, să facem bine în lume.

Biserica nr. 4 este o altă versiune a Bisericii nr. 3, dar ea se focalizează pe nedreptățile structurale care îi preocupă pe conservatorii politici, precum avortul, căsătoriile între persoane de același sex și libertatea religioasă. Poți să o numești *Biserica Națiunii Neprihănite*. Ea vrea să salveze națiunea de la decădere morală și să o facă un mediu mai sigur pentru creștinism.

În cel mai fericit caz, deopotrivă Biserica Dreptății și Biserica Națiunii Neprihănite se focalizează pe ucenizare, pe modelarea morală a creștinilor și pe porunca de a-i iubi pe semenii noștri. În forma lor cea mai nefericită, ele riscă să alunece, cel puțin cu un picior, în fariseism, adică ele adoptă legi și certitudini politice acolo un Scriptura nu face asta. Membrii pleacă duminica de la adunare nu atât de mult mulțumindu-I lui

Dumnezeu pentru harul Lui în viețile lor, ci simțindu-se superiori față de alți oameni, datorită convingerilor lor morale și politice.

Desigur, multe biserici sunt o combinație a acestor exemple. Eu doar vreau să schițez câteva feluri de biserici, neîncercând să caricaturizez biserica ta, ci scopul este să putem fi toți mai atenți. Mai mult, eu vreau să cred că o anume varietate între biserici este dată de Dumnezeu. La fel cum un creștin care lucrează pe Wall Street și unul într-o școală din suburbii vor avea slujiri zilnice diferite, tot așa o biserică din suburbii ar putea avea o lucrare de consiliere puternică, în timp ce biserica de peste drum de o tabără de refugiați ar putea excela în slujirea săracilor. Slavă lui Dumnezeu!

Totuși, este o diferență între *a fi sensibil* la valorile economice și vânturile politice care ne înconjoară, și *a fi mânat* de acele valuri și vânturi. Când bisericile sunt mânate de acestea, cărțile după care joacă – felul cum își percep misiunea – pot sucomba ușor în fața dezechilibrelor în ce privește înțelegerea Bibliei și a agendelor lumesti. Biserica Celor Căutători manifestă semne că a sucombat în fața consumerismului, Biserica Prosperității în fața materialismului, Biserica Dreptății în fața progresismului politic, iar Biserica Națiunii Neprihănite în

fața naționalismului, chiar dacă toate cele patru ar avea declarații de credință biblice.

Dacă ai fi dintr-un alt timp sau dintr-un alt loc decât mine, ai putea avea de oferit și alte tipuri de biserici. Bun, descrie ce vezi, dar cred că ai prins ideea: când vorbim despre misiunea bisericii, este ușor să le permitem preocupărilor noastre trecătoare – uneori bune, alteori rele – să scrie cartea de reguli a bisericii. Noi riscăm să le dăm unor astfel de lucruri o importanță exagerată sau să le dăm acestor lucruri slujba greșită, sau chiar să facem un idol din ele. Acest lucru poate suna ciudat, dar o biserică poate să promoveze în fapt lucruri afirmate de Biblie, și totuși să fie mânată de o agendă lumească.

Ca să ne întoarcem la ideea mea de mai devreme, a decide cărei biserici să te alături este una dintre cele mai importante decizii spirituale pe care trebuie să le iei, pentru că biserica ta te poate modela, în grade variate, printr-o agendă lumească sau una biblică. În schimb, îți vei dedica serile și sfârșiturile de săptămână, lucrarea ta și familia ta, pentru scopuri mai bune sau mai rele.

A FACE UCENICI ȘI A FI UCENICI

Dă-mi voie să descriu a cincea biserică, una care oferă un manual de joc încurajată în această carte. O

voi numi *Biserica Ucenicilor*. Asemenea Bisericii Căutătorilor, Biserica Ucenicilor spune că rădăcinile misiunii noastre sunt în Marea Trimitere - „Faceți ucenici”. Totuși, cei din Biserica Dreptății și din Biserica Națiunii Neprihănite vor fi bucuroși să audă că cineva vine tocmai în urma lor, ca un vagon de tren atașat de locomotivă, mânată de Marea Poruncă - „Iubește-L pe Dumnezeu și iubește-l pe aproapele tău”. La urma urmei, Marea Trimitere ne poruncește să „facem ucenici”, dar ea ne mai poruncește și să „ascultăm de tot ceea ce [Isus] poruncește”.

Vino alături de Biserica Ucenicilor în întâlnirile ei săptămânale, și vei auzi vestea rea despre păcatul nostru și despre judecata lui Dumnezeu, dar vei auzi și vestea bună despre moartea și învierea lui Isus Hristos ca plată pentru păcat și ca să ne elibereze de păcat. Cu această veste în minte, această biserică slujește apoi ca „să facă ucenici”. Un ucenic este unul care merge după Isus.

„A face ucenici” nu include doar evanghelizarea și ajutorarea oamenilor să devină creștini. Ea include și să îi ajutăm pe oameni să crească odată ce au devenit creștini. Gândește-te la asta. „A face” o casă în copac, o prăjitură sau orice altceva implică deopotrivă să începi acel lucru, și să îl finalizezi. Nu poți spune că ai „făcut” o

prăjitură și să arăți cu degetul către un bol de aluat nedospit. Tot astfel, porunca lui Isus de a face ucenici include deopotrivă botezarea oamenilor în credință și învățarea lor să asculte de tot ceea ce El a poruncit. Aceasta implică toată viața creștină – de la pruncie la maturitate.

De aceea, Biserica Ucenicilor se strânge săptămână de săptămână ca să îi ajute pe oameni să Îl urmeze pe Isus, așa cum spune Pavel, „până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos” (Efes. 4:13).

Totuși, Biserica Ucenicilor surprinde de asemenea și subliniază ceva ce celelalte patru ratează deseori: faptul că viața creștină este comună. Când noi ne naștem din nou, ne naștem din nou într-o familie (v. 1 Petru 2:10). Maturitatea este definită prin „unirea credinței”, așa cum tocmai am văzut. Practic, spune Pavel, asta înseamnă ca „tot trupul, bine încheșat și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei, și se zidește în dragoste” (Efes. 4:16). Aceasta este o frază greu de urmărit, dar ideea este că maturitatea implică întreg trupul care se zidește în dragoste.

Acest lucru este crucial pentru o discuție despre misiunea bisericii, pentru că asta înseamnă că avem de acum două slujbe la care să ne gândim: slujba întregii familii și slujba fiecărui membru al familiei – o slujbă „a noastră” și o slujbă „a ta”. Isus a rânduit anumite îndatoriri pentru întreaga familie, pentru momentul când ne întâlnim împreună ca familie, și a rânduit alte îndatoriri pentru fiecare dintre noi, ca membri individuali care acționăm separat. De exemplu, este slujba întregii familii de a zidi familia, dar este slujba ta să îți iubești copiii, să te duci la muncă și să îți saluți vecinii.

Eșecul de a recunoaște această deosebire duce la o mulțime de înțelegeri greșite ale subiectului misiunii bisericii. Dacă îl întrebi pe un prieten creștin, „Care este misiunea bisericii?”, el ar putea răspunde având în minte toată biserica, și ți-ar putea da răspunsul despre slujba „noastră”. Dacă îl vei întreba pe un altul, el va răspunde avându-i în minte pe membri ca indivizi, și să îți ofere răspunsul care vizează slujba „ta”. Totuși, noi avem nevoie de ambele răspunsuri, fiecare cu partea lui.

Care este misiunea bisericii, potrivit Bisericii Ucenicilor?

- Când acționăm cu toții împreună ca o biserică, misiunea noastră este să *facem ucenici*.

Aceasta este slujba întregii familii.

- Când trăim ca membri individuali ai bisericii, de-a lungul săptămânii, misiunea noastră este *să fim ucenici*. Aceasta este slujba fiecărui membru al familiei pe tot parcursul săptămânii.

Sau imaginează-ți două cercuri: un cerc mai mare, denumit „a fi ucenici”, și, în interiorul lui, un cerc mai mic denumit „a face ucenici”. Misiunea ta pe viață ca membru al bisericii este cuprinsă în tot ceea ce conține acel cerc mai mare de a fi un ucenic. Totuși, când vii împreună cu ceilalți ca să acționați ca o biserică întreagă, misiunea ta distinctă este să faci ucenici.

Ai putea să te gândești la relația dintre o școală de avocatură și un avocat, sau la o școală medicală și un doctor. Școala de avocatură și școala medicală au o slujbă (să facă avocați și doctori), în timp ce avocații și doctorii înșiși au o altă slujbă (să fie avocați și doctori).

O ilustrație chiar mai bună, pe care o voi dezvolta un pic mai târziu, este dată de relația dintre ambasadă și ambasador. Bisericile noastre sunt ambasade, și fiecare dintre noi este un ambasador.

DIMENSIUNEA FACERII DE UCENICI ÎN A FI UN UCENIC

Dă-mi voie să fac încă o legătură între aceste două feluri de a vorbi despre misiunea bisericii înainte de a trece la argumentarea în sine. *Facerea de ucenici* joacă un rol central în *a fi* un ucenic. Nu este ca și cum un membru de biserică poate spune, „eu nu trebuie să mă preocup de facerea de ucenici. Aceasta este doar o slujbă pentru întreaga biserică sau pentru liderii bisericii”. Nu, ci ea este o parte centrală din a fi un ucenic.

Privește din nou la ilustrația anterioară a celor două cercuri, dar imaginează-ți-o acum ca un sistem solar. Cercul mai mare, care reprezintă ucenicizarea creștină ca întreg, este ca orbita unei planete. Cercul mai

mic, care reprezintă străngerile noastre ca biserici locale și lucrarea pe care noi toți o facem împreună, este ca Soarele. În primul rând, el iluminează, trimițându-și lumina în viețile noastre astfel încât să putem vedea mai clar („eu credeam că eram un soț destul de bun, dar am ascultat o predică și mi-am dat seama că exista loc mult pentru îmbunătățire!”). În al doilea rând, el creează o atracție gravitațională asupra întregilor noastre vieți, dându-i vieții o dimensiune a „facerii de ucenici”.

Eu pregătesc micul dejun pentru copiii noștri. De ce? Da, pentru că vreau să mănânce, dar și pentru că vreau să experimenteze dragostea Tatălui ceresc față de ei. Vreau să fie ucenici.

Eu particip la întâlnirile slujitorilor bisericii și aud acolo lucruri care, în mod natural, nu mă interesează, dar mă străduiesc să ascult. De ce? Pentru că așa voi fi în stare să îmi fac slujba mai bine, da, dar și pentru că vreau să fiu un model de dragoste a lui Hristos față de toți oamenii. Vreau ca ei să crească, ca ucenici.

Vreau să instalez un duș lângă dormitorul pe care îl avem în plus în casa noastră. De ce? Pentru ca oaspeții din casa noastră să își poată face un duș fără să fie nevoiți să urce scările, dar și pentru că vreau să fac din casa noastră un loc confortabil pentru ospitalitate, care

să îndrepte privirile către grija lui Hristos față de noi. Vreau ca toți oaspeții noștri să devină sau să crească în ucenicie.

Și ai putea extinde aceste ilustrații la orice domeniu din viața ta: creșterea copiilor, arta, plantarea unei grădini, jocurile și sportul, implicarea politică, petrecerea vacanțelor. Creștin fiind, tu ești unit cu Hristos și tot ceea ce faci Îl reprezintă pe Hristos. De aceea, tot ce faci are o dimensiune a facerii de ucenici. Într-adevăr, cea mai înaltă și mai bună cale de a-i iubi pe semenii noștri este să îi îndreptăm către Dumnezeu. Augustin spunea că dragostea de mamă sau de frate, de prieten sau de coleg de muncă, de străin sau de soț ori soție, nu este deloc dragoste dacă nu este acordată cu privirea ațintită către Hristos.¹

Mai mult, lucrarea săptămânală a întregii biserici este ceea ce creează această atracție gravitațională asupra restului săptămânii noastre. Strângerea laolaltă, împreună cu lucrarea bisericii, ne face în stare și ne echi-pează ca să pătrundem în restul săptămânilor noastre *fiind* ucenici și cu mentalitatea de *facere* de ucenici. Desigur, noi nu ne petrecem fiecare secundă din fiecare

¹ Augustine, *On Christian Doctrine*, trans. D. W. Robertson (Indianapolis: The Bobbs-Merrill Company, 1958), 3.10.16; 1.23.

zi gândindu-ne la facerea de ucenici. Noi ne gândim la creșterea copiilor noștri („A spus soția mea să îi iau azi de la școală?”), la mersul la muncă („Sper să fac o treabă bună cu această ofertă”), și reparatul mașinii („De ce tot continuă volanul să tragă spre stânga?”).

Totuși, noi facem toate aceste activități, într-o anumită măsură, având în minte *facerea de ucenici*. Noi vrem ca mecanicul nostru, copiii noștri și colegii noștri, ba chiar dușmanii noștri, să Îl cunoască pe Hristos. Și vrem ca membrii bisericii noastre să Îl cunoască mai mult pe Hristos.

La urma urmei, nimic nu este mai bun și mai dătător de bucurie în viață cum este cunoașterea lui Hristos și a-L cunoaște pe Hristos în tot ce facem și oriunde mergem.

Totuși, până aici am susținut concluziile mele. Încă nu mi-am formulat argumentul. Este aceasta ceea ce Biblia ne învață cu adevărat și prioritizează?

Trebuie să răspundem la trei întrebări ca să te ajut să înțelegi de ce Biserica Ucenicilor îi acordă prioritate facerii de ucenici în regulile jocului ei, și de ce am împărțit eu misiunea bisericii în *facerea de ucenici* și *a fi ucenici*.

ÎNTREBAREA 1: CARE ESTE PROBLEMA CEA MAI MARE A UMANITĂȚII?

Această primă întrebare este una pe care am învățat să o pun în discuții de acest fel cu prietenul meu Sebastian, un antreprenor și fost coleg prezbiter. În timpul discuțiilor complicate din întâlnirile prezbiterilor, el avea să ducă discuțiile noastre meandrate înapoi în centrul atenției, întrebând: „Care este problema pe care încercăm să o rezolvăm aici?”²

Tot astfel, când o biserică ajunge să se gândească la misiunea ei, ea trebuie să se întrebe care este cea mai mare problemă pe care încearcă să o rezolve?

Biserica Celor Căutători folosește limbajul despre păcat, dar ea tratează ideea de păcat într-o manieră *consumeristă și terapeutică*. Ca și cum ai sta pe banca unui psiholog, predicatorul apelează la felul în care te *simți* și la *ceea ce îți dorești*. Păcatul tău este cea bucată de egoism care te împiedică să fii tata sau mama, ori prietenul sau vecinul care îți dorești să fii cu adevărat. Este necredința ta în dragostea lui Dumnezeu față de tine. Biserica Celor Căutători spune că Isus te va ajuta să îți

² Întâmplările care implică alte persoane sunt redată în această carte cu permisiunea celor implicați. Deseori au fost folosite pseudonime pentru protecția datelor personale.

rezolvi aceste probleme.

Și Biserica Prosperității folosește limbajul despre păcat, dar ea pune accent pe ce este *material*. Păcatul tău este lipsa credinței, care acționează ca un dop ce înfundă conducta prin care binecuvântările materiale de la Dumnezeu ar putea curge asupra ta. Efectele blestemului lui Dumnezeu – sărăcia și moartea – sunt problemele de rezolvat, mai mult decât nelegiuirea și vinovăția care au dus la blestem, cel puțin judecând după timpul ce le este acordat.

Biserica Dreptății și Biserica Națiunii Neprihănite folosesc și ele limbajul despre păcat, dar accentul este pus pe dimensiunea *etică*. Asemenea unui părinte sau a unui judecător, predicatorii lor apelează la felul în care tu *trăiești*. Cu cât Biserica Dreptății vorbește mai progresist despre nedreptățile pe care le vedem în lucruri precum sărăcia, lipsa de locuințe, școlile falite, un mediu înconjurător poluat și rasism, cu atât ea le denumește mai mult ca nedreptăți structurale. Între timp, Biserica Națiunii Neprihănite, fiind mai conservatoare, vorbește despre nedreptăți structurale diferite, chiar dacă nu le etichetează astfel: legislația privind divorțul, căsătoria între persoane cu același sex, piedicile față de libertatea religioasă, corupția din mass-media,

avortul, agenda LGBTQ+ din școlile publice, și așa mai departe.

În final, Biserica Ucenicilor nu neagă aspectele terapeutice, materiale sau etice din viețile noastre. Ea vrea să descopere planul lui Dumnezeu pentru viața ta, să te bucuri de darurile Lui materiale și să trăiești drept și neprihănit. Dar ea știe pur și simplu că, atunci astfel de preocupări ocupă centrul scenei, probabil că a suferit în fața consumerismului, a materialismului sau a unei varietăți de moralism.

Atunci când Biserica Ucenicilor vorbește despre păcat, ea pune accent pe ceea ce este *teologic*. Păcatul este mai înainte de toate o ofensă împotriva lui Dumnezeu. Dumnezeu a spus, „Eu sunt Creatorul și Împăratul tău”. Totuși, de la Adam încolo, am trăit ca și cum am fi propriii creatori și împărați. Noi am încălcat legea Lui și am umblat după slava noastră, nu după a Lui (Rom. 3:23). De aceea, El ne-a declarat vinovați și a promis moartea veșnică (Rom. 6:23; Apoc. 20:11-15). Cea mai mare problemă a noastră nu este furtuna politică LGBTQ+ (așa cum ar spune cei din dreapta politică) sau rasismul (așa cum ar spune cei din stânga politică), chiar dacă ambele sunt probleme importante. Vinovăția noastră înaintea lui Dumnezeu și mânia Lui

împotriva ei este de departe cea mai mare problemă de rezolvat.

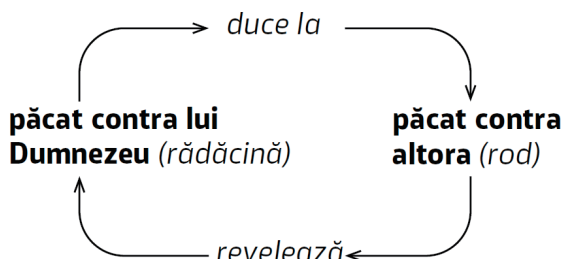
Deosebirea între rădăcina problemei și roadele ei

Acestea fiind spuse, Biserica Ucenicilor nu ignoră toate păcatele personale și nedreptățile structurale împotriva cărora se ridică Biserica Dreptății și Biserica Națiunii Neprihănite. Biblia îndreaptă un deget trist și tremurând deopotrivă către neascultarea mută a lui Adam și către răutatea publică a lui Faraon. Ea pronunță un blestem față de cel imoral sexual ca și față de „cei ce rostesc hotărâri nelegiuite” (Isaia 10:1; Est. 3:7-14), față de păcatele cu intenție și cele neintenționate (v. Lev. 4), față de nelegiuirile personale și cele naționale (v. Isaia 13-19). Ea acuză parțialitatea personală față de cei săraci (Iacov 2:1-7) și lucrează la repararea inegalităților structurale care dezbină etniile (F.A. 6:1).

Totuși, Biserica Ucenicilor face deosebirea între rădăcina problemelor și roadele acestora, între cauze și simptome. Păcatul nostru împotriva lui Dumnezeu („păcatul”, la singular) este rădăcina problemei noastre. Păcatele noastre împotriva altora („păcatele”, la plural), fie că sunt personale sau structurale, sunt rodul problemei. În fapt, Biserica Ucenicilor are cel mai ferm temei pentru a eticheta totul, de la rasism la avort, la

ideologiile acestei lumi, ca fiind nedrepte, tocmai prin a insista că aceste practici și structuri sunt, în fundamentul lor, împotrivoare față de Dumnezeu (Ps. 51:4).

Când un om este bătut și tâlhărit, bunul Samaritan ar trebui să aibă grijă de el, pentru că acel om este creat după chipul lui *Dumnezeu* (v. Luca 10:25-37). Când un frate sau o soră sunt îmbrăcați sărac și le lipsește hrana zilnică, creștinul nu ar trebui să spună, „Duceți-vă în pace, încălziți-vă și săturați-vă!”, pentru că el sau ea sunt creați după chipul lui *Dumnezeu* (v. Iacov 2:16). În absența lui Dumnezeu, răul nu există.

Nimic nu depășește în greutate sfidarea de către noi a Legii lui Dumnezeu și denigrarea de către noi a slavei Sale. Dumnezeu este Cel care are greutate, Cel important, Cel veșnic, Cel care dă legi, Cel drept și Cel după care sunt măsurate toată realitatea și toată neprihănirea.

Semnificația Iadului

O manieră de a înțelege greutatea și semnificația păcatului nostru împotriva lui Dumnezeu și a slavei Sale constă din a medita la oroarea și veșnicia Iadului. Nu încapă îndoială că ideea de Iad este dură. Ea este extrem de tulburătoare emoțional. Dar vreau să te uiți cu insistență la ea pentru o clipă, și să nu o alungi cu ușurință.

Dacă Iadul există, noi nu îi facem nimănui o favoare doar dorindu-ne să îl alungăm din minte. O întrebare la care este bine să ne gândim este de ce vine Isus iar și iar cu imagini atât de grave despre Iad, ca atunci când El vorbește despre „viermele care nu moare” și despre „focul care nu se stinge” (ex. Marcu 9:48)? Isuse, aceasta este o exprimare foarte vie.

Motivele sunt că (1) Iadul este cu adevărat atât de rău, indiferent dacă un astfel de limbaj ar fi metaforic sau nu, și (2) din cauza terorii acestor imagini despre cât de groaznic este păcatul și – printr-o proporție inversată – a cât de important și glorios este Dumnezeu.³ La urma urmei, mânia scoate la lumină vrednicia.

³ Acest paragraf și următoarele două au fost actualizate și adaptate după contribuția mea la cartea editată de Ed Sexton, *Four Views of the Church's Mission* (Grand Rapids: Zondervan, 2017).

De exemplu, eu și frații mei am descoperit la o vârstă fragedă că a-i minți pe părinți aducea o pedeapsă mai severă decât a ne certa pe o jucărie. De ce? Adevărul valorează mai mult decât jucăriile. Cu cât mai prețioasă este realitatea, cu atât mai groaznice sunt consecințele. Orice proprietar de magazin de bijuterii îți va spune același lucru.

Cu alte cuvinte, tocmai veșnicia și grozăvia Iadului ne arată cât de rău este păcatul cu adevărat și, de aceea, cât de bun și cu adevărat valoros este Dumnezeu. Păcatul ne adoarme simțurile, ne îngustează orizonturile și ne anesteziază față de realitate. Păcatul ne spune că noi ne aflăm în centrul Universului și că Dumnezeu *stăpânește* peste noi. Descrierile făcute de Biblie Iadului ne trezesc ca să vedem un Univers mai mare, mai grandios, ca și cum am trece de la o lume formată din bețișoare desenate pe o hârtie la lumea reală. Viața este mai prețioasă, lucrurile puse în joc sunt mai mari, iar slava lui Dumnezeu este mai mare decât ți-ai imaginat vreodată.

Hai să rezumăm răspunsul la prima noastră întrebare: Care este cea mai mare problemă a omenirii? Este păcatul nostru împotriva acestui Dumnezeu sfânt, drept și glorios, a cărui natură infinită și ființă divină sunt mai prețioase decât tot Universul, la fel cum olarul

este mult mai prețios decât lutul pe care el îl modelează. Plecând de la păcatul nostru împotriva lui Dumnezeu, noi păcătuim împotriva altor oameni. De aceea, biserica ar trebui să își păstreze ochii îndreptați deopotrivă către rădăcina problemei și către rodul ei, și să se asigure neconținut că îi acordă importanța potrivită fiecăreia.

ÎNTREBAREA 2: CARE ESTE SOLUȚIA LA CEA MAI MARE PROBLEMĂ A NOASTRĂ?

Bisericile 1 la 5 vorbesc toate despre lucruri biblice, precum iertarea, faptele bune și binecuvântările lui Dumnezeu. Totuși, este posibil să le dăm lucrurilor biblice cu adevărat bune o importanță exagerată sau rolul greșit. Noi vrem fapte bune, dar a le da faptelor bune rolul de mântuire a aproapelui sau a unei națiuni este ceva ce aduce condamnare. Noi vrem binecuvântările sănătății și bogăției, dar a le trata ca pe promisiuni garantate în această lume creează așteptări false și riscă să le transforme în idoli.

Dacă vrem să le dăm lucrurilor biblice slujba și accentul corect, trebuie să ne asigurăm că citim întreaga narațiune a Bibliei. Înțelegerea ei corectă ne ajută să înțelegem corect vestea Bibliei despre soluția la problema noastră. Știi foarte bine acest lucru atunci când citești

știrile. Știi că, dacă un reporter anunță știrile greșit, te-ai ales cu un titlu greșit al știrilor.

De aceea, Biserica Ucenicilor își dă toate silințele să citească fiecare parte a Bibliei. Iată o modalitate de a prezenta succint fiecare parte a ei:

Am fost creați pentru a-L arăta pe Dumnezeu	Geneza 1-2: Dumnezeu îi face pe oameni după chipul Lui și le dă o lume pe care să o umple și să o supună pe veci, atât timp cât facem aceasta în ascultare de El, oglindind astfel dragostea, sfințenia și slava Lui.
Ne-am pus în locul lui Dumnezeu	Geneza 3-11: Noi am uitat de Dumnezeu și de binecuvântările Lui lepădând stăpânirea Lui și umblând după slava noastră, alegându-ne astfel cu blestemul morții.
Repetarea lecțiilor: oglindirea lui Dumnezeu, dar ei nu au făcut asta.	Geneza 12 și istoria Israelului: Dumnezeu folosește un popor, Israelul, ca să predea lecțiile din Geneza 1-3 peste o mie de ani și la o scară globală. El le dă sarcina inițială a lui Adam: să oglindească sau să illustreze sfințenia, dragostea și slava lui Dumnezeu spre binecuvântarea popoarelor. El le dă chiar Legea Lui și prezența Sa ca să îi ajute. Totuși, Israelul repetă greșala lui Adam, și astfel Dumnezeu

	<p>îi alungă la fel cum a făcut cu Adam.</p>
<p>Dumnezeu trebuie să împlinească aceasta.</p>	<p>Profeții: Profeții prezintă lecția esențială a Vechiului Testament – Dumnezeu însuși trebuie să ofere soluția. El trebuie să vină, să plătească pentru păcat și să ne schimbe inimile. El trebuie să ne conformeze chipului Său și să ne facă în stare să ascultăm de Legea Lui, ca să putem oglindi sfințenia, dragostea și slava Sa, și să primim toate binecuvântările.</p>
<p>Isus mântuiește.</p>	<p>Evangelhiile: Isus Hristos este venirea lui Dumnezeu. El a venit ca Dumnezeu, ca să câștige pentru Sine un popor prin rezolvarea problemei vinovăției noastre, prin moartea și învierea Lui. Și El a venit ca om, ca să împlinească ceea ce Adam și Israelul n-au făcut – să oglindească sfințenia, dragostea și slava lui Dumnezeu, și să primească toate binecuvântările făgăduite de Dumnezeu.</p>
<p>Duhul ne unește cu Hristos și ne strânge ca familia lui Dumnezeu și ambasade ale Cerului.</p>	<p>Faptele Apostolilor la Apocalipsa: Duhul lui Hristos ne unește cu Hristos, astfel că ceea ce Hristos este, suntem și noi – iertați, neprihăniți și însărcinați cu oglindirea sfințeniei și dragostei lui Dumnezeu. El ne strânge de asemenea împreună ca familia lui Dumnezeu și</p>

	ca ambasade ale Cerului. Împreună, noi anticipăm ziua când Hristos va reveni și va reface totul complet.
--	--

Acesta este un scurt rezumat al narațiunii biblice. Care este vestea principală care surprinde totul? Vestea principală este ceea ce Biblia denumește „Evanghelia”, un cuvânt care are sensul simplu de *veste bună*.

Ce este Evanghelia? Gândește-te din nou la firul narativ de mai sus. Putem observa trei piese importante care cuprind Evanghelia, anume o schimbare de statut, o familie nouă și făgăduința a mai multe lucruri pe viitor. În primul rând, Evanghelia include un nou statut în legământ, la fel ca atunci când o persoană capătă un nou statut când se căsătorește (v. Osea 2:16-23; 1 Petru 2:10). A fi uniți cu Hristos înseamnă că suntem declarați iertați și neprihăniți datorită a ceea ce El a făcut prin viața, moartea și învierea Lui. Dumnezeu L-a făcut pe Cel ce nu a cunoscut niciun păcat să fie păcat pentru noi, astfel încât noi să putem deveni neprihănirea lui Dumnezeu (2 Cor. 5:21). Hristos a plătit pe deapsa pe care noi o meritam prin moartea Sa pe cruce, a înviat din morți, indicând că a învins păcatul și moartea, și a câștigat toate făgăduințele date de Dumnezeu lui Adam, Israel și David (v. și Rom. 5:8-9; Gal. 4:1-7;

1 Cor. 15:1-5; 2 Cor. 2:3).

În al doilea rând, Evanghelia include o nouă familie în legământ (Efes. 2; 1 Petru 2:10). Convertirea noastră este comună. A fi înfiați de Tatăl ceresc înseamnă că primim o mulțime de frați și surori.

În al treilea rând, Evanghelia include o nouă făgăduință în legământ, făgăduința sfințirii și a perfecțiunii, ca și cea a refacerii întregului Univers (ex. Rom. 8:21, 30; 1 Ioan 3:2; Apoc. 21). Hristos a înlocuit inimile noastre de piatră cu inimi de carne, astfel încât să ne dorim să ascultăm de Legea lui Dumnezeu (Ier. 31:31-34; Ezec. 36:24-27). Și într-o zi vom asculta de El perfect, o zi în care Cerul și Pământul vor fi refăcute și toate lucrurile vor fi îndreptate.

Toate acestea sunt *vestea*. Ea se referă la ceva ce Dumnezeu a *făcut* și făgăduiește *să facă*, nu la ceva ce noi *trebuie să facem*. Noi nu putem rezolva problema păcatului nostru. Noi nu putem să re-creăm inimile noastre, orașul, societatea sau Cosmosul. Noi doar putem să îndreptăm privirile către Acela care face aceste lucruri: Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt.

Bucură-te creștine! Dumnezeu ți-a iertat păcatul și

te-a declarat neprihănit. El te-a unit cu o nouă familie. Și chiar acum, El te conformează chipului Său, cu făgăduința că, într-o zi, te va desăvârși, când El va reface tot Universul.

Schimbarea are loc

Totuși, există o pereche umană la ceea ce *Dumnezeu face* în oferirea soluției Evangheliei pentru noi: *ceea ce El ne cheamă și ne dă putere să facem*. Ascultarea noastră de Evanghelia dată de Dumnezeu decurge din Evanghelia lui Dumnezeu. Noi nu putem repeta lucrarea unică a lui Hristos de a fi o jertfă acoperitoare de păcat, o jertfă substitutivă, prin care suntem îndreptățiți. Totuși, dincolo de asta, El ne cheamă să facem ceea ce El a făcut. „Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi”, spune Isus (Ioan 20:21).

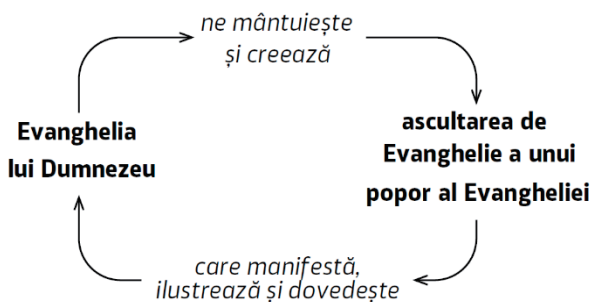
Adu-ți aminte ce am văzut în narațiunea de mai sus. Țelul constant pentru Adam și Eva fusese să umple și să supună Pământul, și să facă acestea într-un fel care să oglindească și să arate sfințenia, dragostea și slava lui Dumnezeu. De aceea, nu este suficient să spunem, „Isus a împlinit asta”. Trebuie să spunem și noi, „acum noi vom face la fel”. A face aceasta nu ne mântuiește și nici nu ne îndreptățește, dar este ceea ce fac oamenii mântuiți de Dumnezeu și îndreptățiți de Dumnezeu.

Remarcabil este că Hristos ne dă Duhul Lui pentru aceste scopuri. Când Duhul lui Dumnezeu face ca un om să fie născut din nou, are loc schimbarea. Întotdeauna. Un prunc proaspăt născut nu poate să nu respire, să nu plângă, să nu mănânce și să nu acționeze potrivit naturii lui. Tot așa, un creștin născut din nou, care a fost creat din nou de Duhul lui Dumnezeu, nu poate să nu Îl iubească pe Dumnezeu, Legea lui Dumnezeu și poporul lui Dumnezeu.

Poate că îți aduci aminte de aceste lucruri de când ai devenit creștin. Înainte de a deveni creștin, voiai să te complaci în anumite păcate. Totuși, ulterior nu ai mai vrut. Poate că îți plăcea să te îmbeți. Dar acum nu îți mai place. Poate că te bucurai să te folosești de oameni. Dar apoi nu ți-a mai plăcut. Poate că i-ai disprețuit pe creștini. Dar apoi ai văzut că i-ai iubit. Poate că n-ai avut niciun interes față de cartea lui Dumnezeu. Dar apoi ai devenit fascinat de ea. Eu nu spun că dorința față de toate păcatele s-a dus complet, ci că atunci a început o schimbare în tine. Și poți să o simți. Oamenii născuți din nou iubesc neprihănirea. Oamenii îndreptățiți umblă după dreptate. Cei iertați de păcat se luptă cu păcatul, fie el personal sau public. Și membrele trupului ceresc al lui Hristos se atașează unui trup

pământesc, în care împreună „ne îmbrăcăm” cu aceste realități date de Dumnezeu, de noua creație, de nașterea din nou și caracteristice Cerului-pe-Pământ (Col. 3:1-17).

Am putea schița soluția în două părți după cum urmează: Evanghelia lui Dumnezeu lucrează la a crea ascultarea de Evanghelie a unui popor al Evangheliei, iar ascultarea noastră de Evanghelie ca popor al Evangheliei se manifestă, la rândul ei, ilustrează și dovedește lucrarea Evangheliei lui Dumnezeu.

Noi nu facem niciunul dintre aceste lucruri perfect. Departe de asta. Noi suntem ca niște prunci care învață să se târască pe pământ, apoi să meargă și apoi, gradual, să alerge. În plus, naturile noastre vechi rămân amestecate cu cele noi pentru moment (Rom. 7). Dar, puțin câte puțin, pas cu pas, de la un grad la altul, dragostea lui Dumnezeu este desăvârșită în noi. Apostolul

Ioan scria: „Și prin aceasta știm că Îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui. Cine zice: ‚Îl cunosc’, și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos, și adevărul nu este în el. Dar cine păzește Cuvântul Lui, în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârșită” (1 Ioan 2:3-5).

Îmi aduc aminte cum un prieten s-a schimbat când a devenit creștin. Înainte de asta, el era caracterizat de lenevie, egoism și umblarea după plăceri ieftine. După ce a devenit creștin, el a ajuns un om diferit – caracterizat de o preocupare blândă față de alții și de stăpânire de sine. El a început să studieze Biblia și s-a implicat tot mai mult în biserica Lui. După mai mulți ani care au trecut astfel, el a ajuns chiar prezbiter în biserică. Toți cei ce îl cunosc astăzi îl descriu ca profund de milostiv, harnic și sfânt.

Creștinii nu își pot aroga merite pentru astfel de dorințe noi. Uneori rapid, alteori mai lent, ei se arată. Duhul lui Dumnezeu ne dă aceste dorințe, mai ales când noi ne expunem Cuvântului Lui și venim alături de poporul Său.

Nu putem aduce Cerul pe Pământ

Cu toate acestea, Duhul limitează lucrarea Lui, cel puțin în aceste momente dintre prima și a doua venire

a lui Hristos. El ne regenerează inimile, mințile, ambițiile, dorințele și ceea ce iubim. Dar El nu regenerează mâinile sau lucrarea mâinilor noastre. Trupurile noastre încă sunt supuse morții. Casele noastre încă se dărâmă. Fundațiile încă se afundă. Guvernele bune devin rele. Cântările frumoase sunt uitate. Chiar și cei mai buni predicatori pot spune lucruri neadevărate. Altfel spus, blestemul rămâne cu efectul lui deplin, și va rămâne până ce Hristos va reveni. Hristos poate stăpâni peste fiecare centimetru pătrat al creației, dar așa este cazul și cu blestemul. Citește cartea Ecclesiastul. Tot ce se află „sub Soare” este încă trecător și „deșertăciune”, spune autorul inspirat (1:1-7). Cel înțelept moare asemenea celui nesăbuit (Ecl. 2:16). Locul dreptății produce nedreptate (3:16). Și munca onestă a zilei te va ucide (10:8-9).

Din acest motiv, ar trebui să fii circumspect față de oricine spune că misiunea bisericii este să „răscumpere societatea” sau să „transforme orașul”. Da, fiecare dintre noi, creștinii, ar trebui să slujească pentru a lăsa mica noastră porțiune de grădină într-o stare mai bună decât am găsit-o. Noi încercăm să facem curat. Căutăm să facem bine. Și da, ni se poruncește să facem binele (Gal. 6:1). Dar noi facem aceasta de dragul credincioșiei, potrivit

noii noastre naturi. Noi nu facem asta pentru că am putea „răscumpăra” sau „transforma” ceva. O astfel de exprimare confundă persoanele și slujbele lor. Duhul Sfânt are lucrarea de răscumpărare și transformare, nu noi, iar Împărăția Cerului nu se extinde mai mult decât vrea Duhul dătător de viață al lui Dumnezeu.

Ca să mă exprim altfel, noi nu putem aduce Cerul pe Pământ, indiferent dacă ne referim prin asta la lumea noastră politică, la lucrarea noastră socială, la proiectele noastre de construcții sau la vreuna dintre faptele noastre bune.

Cu toate acestea... Dumnezeu poate.

Dar Dumnezeu poate

Evangelia răscumpără o societate și transformă un oraș. Nu este orașul de pe permisul tău de conducere. Este cetatea cerească a lui Dumnezeu. Biserica ta locală devine un avanpost sau o ambasadă a ei. Noi nu putem aduce acum Cerul pe Pământ. Dar Dumnezeu poate.

Uneori, Dumnezeu Își face locașul alături de noi *acum*. Cerul vine pe Pământ. Așa a umblat Dumnezeu cu Adam și cu Eva în Grădină, sensul fiind că Cerul și Pământul s-au suprapus acolo. El a locuit cu Israelul în

Templu, sensul fiind că Cerul a atins Pământul și acolo (v. Exod 34 și Evrei 9:23).

Dar cel mai desăvârșit și proeminent lucru este că Dumnezeu a locuit pe Pământ prin Isus Hristos. Isus, în propria Persoană, a fost Împărăția Cerului pe Pământ (v. Matei 4:17).

Totuși, mai există un loc unde Cerul se coboară pe Pământ chiar acum, iar acela este biserica locală. Cerul se manifestă cel mai proeminent în adunările noastre (v. Evrei 12:22). Acolo legăm și dezlegăm noi „pe Pământ” ceea ce este legat și dezlegat „în Cer” (Matei 18:18). Acolo locuiește Acela care are toată autoritatea, în Cer și pe Pământ (Matei 18:20; 28:18). De aceea, Pavel denumesc biserica „Templul Duhului” (1 Cor. 3:17; 2 Cor. 6:16).

Altfel spus, în centrul lucrării unei biserici este responsabilitatea de a-i arăta lumii cum este Cerul. Noi reprezentăm Cerul, ca niște ambasade. În congregația ta și a mea, strânse laolaltă, lumea ar trebui să se întâlnească cu primele roade ale unei societăți cerești, ale unei cetăți și chiar a unui limbaj ceresc. Acolo învățăm noi să trăim în blândețe și îndurare, în puritatea și smerenia inimii, fiind împăciuitori și însetați după neprihănire (Matei 5:3-10). Acolo practicăm noi vorbirea cu

dragoste, bucurie, pace, răbdare, blândețe, bunătate, credincioșie, binefacere și stăpânire de sine (Gal. 5:22-23). Acolo demonstrăm noi puterea Duhului Cerului în inimile noastre (1 Cor. 12:4-10). Acolo necreștinii ar trebui să intre și să spună, „cu adevărat Dumnezeu este în mijlocul vostru!” (v. 1 Cor. 14:25).

Biserica ta locală este un avanpost sau o ambasadă a Împărăției Cerului. Iar tu ești un ambasador al ei (v. 1 Cor. 10:31; 2 Cor. 5:20). Îți aduci aminte ce am spus despre Biserica Celor Căutători, că eșuează să recunoască legătura dintre evanghelizare și creșterea trupului? Dumnezeu vrea să înfățișeze poporul Lui ca o manifestare a slavei Sale înaintea popoarelor. De aceea, bisericile ar trebui să trateze membralitatea cu seriozitate. Ele trebuie să facă așa încât linia de demarcație dintre lume și biserică să fie luminoasă și clară, la fel de clară cum era linia de demarcație între curat și necurat sau între sfânt și nesfânt pentru poporul lui Dumnezeu din Vechiul Testament. Noi facem aceasta printr-o abordare atentă și disciplinată față de botez și Cina Domnului.

Care este soluția Evangheliei la problema cea mai mare a omenirii? Un fel de a prezenta condensat tot ce am discutat până aici este să spunem că răspunsul

este Dumnezeu. El este soluția. Soluția nu este doar să scăpăm de Iad. Întoarce-ți privirea de la Iad către Cer, și privește-L pe Dumnezeu! El este mai minunat și mai valoros decât este Iadul groaznic și veșnic. El este atotputernic, infinit, omniprezent, perfect și bun. El este suficient în Sine și Creatorul a tot ce există, chiar și a timpului și spațiului. El este sfânt. El este dragoste. El este cel mai mare bine, cea mai mare bucurie, sursa oricărei iubiri și singura satisfacție adevărată a sufletelor noastre. Așa cum observa Augustin, „inimile noastre nu își găsesc pacea până nu se odihnesc în Tine”.⁴

De aceea, îndreptarea inimilor și a minților oamenilor către Dumnezeu este cel mai important lucru pe care o biserică îl poate face și singura activitate în jurul căreia roiește orice altceva. Și noi facem aceasta prin cuvintele și faptele noastre.

Totuși, a-i îndrepta pe oameni către Dumnezeu înseamnă și să îi îndreptăm către poporul lui Dumnezeu, către adunările poporului lui Dumnezeu, și să îi chemăm la ascultare în poporul lui Dumnezeu. În interiorul adunărilor noastre locale, noi practicăm și lucrăm la a fi noua societate, o cultură nouă, un popor sfânt, chiar Cerul pe Pământ. Noi le arătăm popoarelor

⁴ Augustine, *Confessions*, trans. R. S. Pine-Coffin (New York: Penguin, 1961), 21.

cum este să locuiască cu Dumnezeu.

ÎNTREBAREA 3: CARE ESTE MISIUNEA BISERICII?

Ne întoarcem acum de unde am început. Ce înseamnă răspunsurile la întrebările 1 și 2 pentru misiunea bisericii?

Dacă problema omenirii vine în două părți (o problemă la rădăcină și una ca rod al ei), tot așa vin și soluția (Evanghelia lui Dumnezeu și ascultarea de Evanghelie), și misiunea: toate bisericile împreună ar trebui să îi acorde prioritate *facerii de ucenici*; separat, membrii individuali ar trebui să se focalizeze pe *a fi ucenici* (care include facerea de ucenici).

Prioritatea nr. 1: Duceți-vă și faceți ucenici...

Cuvintele de final ale lui Isus față de ucenicii Lui înainte de înălțarea Sa la Cer au fost: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate Neamurile...” (Matei 28:19).

Ce este implicat în facerea unui ucenic? În primul rând, trebuie să ne „ducem”. Fiecare biserică și fiecare membru al ei ar trebui să fie interesat de răspândirea Evangheliei dincolo de granițele politice și etnice – la „toate Neamurile” – fie prin a merge, fie prin a-i susține

pe cei ce se duc.

Vorbind într-un sens mai larg, a merge pentru a face ucenici înseamnă să ne gândim la evanghelizare și convertire. Acesta este punctul de acces către orice altceva. Biserica Celor Căutători înțelege corect acest lucru. Convertirea tratează problema de la rădăcină și ne așază pe calea prin care să tratăm problemele la nivelul roadelor. La convertire, inimile oamenilor sunt schimbate. Încrederea și închinarea lor se schimbă. Chiar și țelul faptelor lor bune se schimbă – de la proslăvirea eului la proslăvirea lui Dumnezeu.

Fără convertire, orice altceva este inutil în esență. Poți rezolva problema poluării și a încălzirii globale, poți opri avorturile, poți rezolva toate inechitățile rasiale, poți pune capăt foametei globale, poți să oferi refugiu pentru orice victimă a abuzului și traficului, poți negocia tratate de pace și, da, poți câștiga toată lumea. Și, odată cu acestea, un stomac plin este mai bun decât unul gol (dar v. Osea 13:6). Și totuși Isus ar putea replica astfel: „la ce i-ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul?” (Matei 16:26).

Satana I-a oferit lui Isus tocmai acest târg. El L-a dus pe Isus „pe un munte foarte înalt, I-a arătat toate împărățiile lumii și strălucirea lor, și I-a zis: ,Toate

aceste lucruri Ți le voi da Ție, dacă Te vei arunca cu fața la pământ și Te vei închina mie” (Matei 4:8-9). Isus ar fi putut avea toate acestea atunci și acolo – domina peste toate împărățiile lumii. El ar fi putut da orice legi ar fi dorit pe subiectele politice disputate ale vremurilor Sale sau ale vremurilor noastre. El ar fi putut să scoată în afara legii toate avorturile, să îmbunătățească dramatic orice sistem judiciar și să întemeieze școli ca niște imperii, în care niciun copil să nu fie lăsat în urmă. Și totuși, cât de drepte, pure și durabile s-ar fi dovedit toate aceste schimbări structurale împreună cu o închinare compromisă în esența ei?

Ideea de aici nu este să punem sufletul mai presus de trup. Ideea este să punem ce este veșnic mai presus de ceea ce este trecător, și de a ne închina Aceluia care este singurul ce poate arunca deopotrivă sufletul și trupul în Iad (Matei 10:28). Nouă ne pasă pe bună dreptate de lucruri secundare doar dacă le păstrăm în poziție secundară. Oamenii ar putea să îi critice pe creștini că acordă prioritate evanghelizării și convertirii, spunând că, fiind „atât de cerești cu mintea, ei nu fac niciun bine pământesc”. Dar, în fapt, cel mai ceresc om face cel mai mare bine pământesc. El știe că comorile lui sunt acumulate în Cer, lăsându-l liber să își sacrifice comorile de

aici spre binele altora. Sau, așa cum explică John Piper, „creștinilor le pasă de toată suferința, dar în special de suferința veșnică”.⁵

... *Botezându-i și învățându-i*

Totuși, convertirea implică mai mult decât un eveniment de moment – o trecere de la moarte la viață. Iată care este restul poruncii lui Isus, prin care ne spune cum să facem ucenici: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate Neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v--am poruncit” (Matei 28:19-20).

Noi facem ucenici *prin* botez și darea de învățătură. Mai specific, bisericile îi botează pe oameni „în Numele” Tatălui, al Fiului și al Duhului. Botezul îi dă poporului lui Isus o „etichetă” sau o „jambieră de echipă”. El îi identifică la nivel individual cu Hristos și cu poporul lui Hristos. Bisericile botează, cel puțin în parte, astfel încât creștinii pot începe să „se strângă în Numele” lui Hristos cu alți credincioși (Matei 18:20). Ca atare, bisericile îi botează în general pe noii convertiți făcându-i membri ai bisericii (v. F.A. 2:41). Da, există excepții, ca atunci când misionarii se duc în locuri unde

⁵ John Piper a folosit această exprimare în numeroase predici și articole. O poți găsi folosită în resursele sale disponibile pe pagina de internet DesiringGod.org.

nu există biserici (v. F.A. 8:38). Cu toate acestea, în mod obișnuit, botezul face ca biserica să fie responsabilă pentru ucenicizarea celui botezat, spunând: „El este cu Domnul nostru și cu noi”, în timp ce noul credincios spune, „eu sunt cu Domnul și cu ei”.

Dacă botezul este ușa din față către membralitatea în biserică, Cina Domnului este masa continuă a familiei. Cina nu este o chestiune privată. Ea scoate la lumină și arată cine este trupul lui Hristos pe Pământ (1 Cor. 10:17).

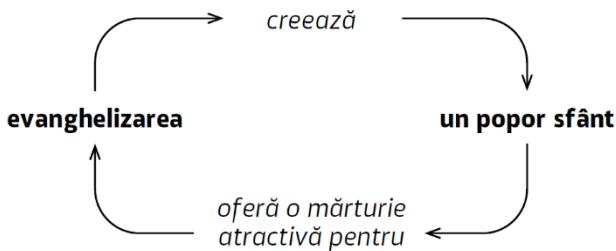
Adu-ți aminte ce am spus mai devreme despre ce sunt bisericile locale: ambasade ale Împărăției Cerului. O ambasadă este o ilustrație utilă, pentru că ea atrage atenția deopotrivă către felul cum bisericile reprezintă o altă Împărăție, ca și pentru felul cum ele au o autoritate oficială pe care membrii bisericii, la nivel individual, nu o au: cheile Împărăției (Matei 18:18-20; cf. 16:19). Cheile le permit bisericilor să declare cine îi aparține Împărăției Cerului și cine nu, lucru pe care ele îl fac prin botez și Cină (sau prin retragerea de la Cină, ca act de disciplină). Ai putea să te gândești la o ambasadă a țării tale dintr-o altă parte a lumii. Dacă trăiești în acea parte din lume, ambasadă nu are autoritatea să te facă cetățean, dar te poate identifica drept cetățean

prin înnoirea pașaportului tău. Tot astfel, a te alătura unei biserici înseamnă să fii recunoscut oficial de alți creștini ca împreună cetățean și ambasador al unei Împărății cerești.

Odată ce un nou ucenic a fost recunoscut de o biserică, el se supune echipării în vederea slujirii. Trebuie să învățăm cum să fim cetățeni și ambasadori ai acestei Împărății. În acest sens, o biserică îi va învăța pe membrii ei să păzească tot ceea ce Isus a poruncit. Bisericile învață prin predicare, cântare, rugăciune și citirea Bibliei. Prezbiterii dau învățătură în cuvânt și faptă (F.A. 20:26-30; 1 Tim. 4:16; Evrei 13:7, 17). Totuși, fiecare membru dă învățătură apoi prin a fi model de asemănare cu Hristos unul pentru altul și spunându-și unii altora adevărul în dragoste, astfel ca trupul să se zidească (1 Cor. 11:1; Efes. 4:15-16, 29; v. și 1 Tes. 1:6-7; 2 Tes. 3:7; Evrei 13:7). Darea de învățătură pentru o viață schimbată este ceea ce subliniază pe bună dreptate Biserica Dreptății și Biserica Națiunii Neprihănite.

Ceea ce este util să conștientizăm în toate acestea este că un trup de creștini care cresc împreună în neprihănire și dragoste slujește la rândul lui scopurilor evanghelizării – care este povara Bisericii Celor Căutători. Isus promite că, pe măsură ce noi învățăm să ne iubim

unii pe alții în biserică, cu o dragoste iertătoare și răbdătoare, lumea va ști cum este El (Ioan 13:34-35). În altă parte, El spune că faptele noastre bune îi vor face pe oameni să Îl laude pe Dumnezeu (Matei 5:16; v. și 1 Petru 2:12). Pe scurt, evanghelizarea creează un popor însemnat și sfânt, iar poporul însemnat și sfânt slujește apoi scopurilor evanghelizării prin a oferi o mărturie atractivă.

Altfel spus, bisericile locale sunt mijlocul și țelul Marii Trimiteri. Ele există ca să facă ucenici.

Prioritatea 2: A fi ucenici prin păzirea a tot ceea ce Isus poruncește

Totuși, discuția noastră despre misiunea bisericii nu se poate opri aici. La urma urmei, Hristos nu ne cheamă doar să facem ucenici, ci și să-i învățăm „să păzească tot ce v-am poruncit” (Matei 28:20).

Dacă ar fi să mă folosesc de mine ca o ilustrație, Isus vrea ca eu să păzesc tot ceea ce El a poruncit, ca

membru al bisericii și ca prezbiter al ei, dar și ca tată pentru fetele mele, ca soț pentru soția mea, copil pentru părinții mei, cetățean, scriitor, profesor de seminar, vecin, prieten, șofer, proprietar de casă, cumpărător de la piață, patron de restaurant, client de servicii de utilități și așa mai departe.

Să luăm unul dintre aceste exemple, cel de patron de restaurant. Evident că nu merge toată biserica împreună cu mine la restaurant. Slujba întregii biserici nu este să îi dea bacșiș ospătarului meu. Ține minte că lucrarea întregii biserici este să mă identific cu Isus prin botez și Cină. Ea m-a numit ca ambasador al lui Isus. Totuși, acum mă găsesc în restaurant, încercând să decid cu cât să îl răsplătesc pe ospătar. Iar decizia mea, la nivel individual, Îl va reprezenta pe Isus bine sau nu atât de bine. Și așa este în fiecare domeniu al vieții mele, pentru că biserica mea m-a declarat oficial a fi un ambasador al lui Isus.

Observă, așadar, că trebuie să discutăm despre două slujiri diferite: slujba ambasadei, a întregii biserici, și slujba de ambasador a fiecărui membru. Motiv pentru care trebuie să vorbim despre misiunea bisericii în două dimensiuni diferite – misiunea întregii biserici și misiunea membrului, la nivel individual. Misiunea

ambasadei și misiunea ambasadorului sunt puternic legate și interdependente, dar ele rămân diferite, la fel cum o școală de avocatură și un avocat au misiuni diferite.

Oamenii nu cad de acord uneori în ce privește misiunea bisericii, pentru că ei au răspunsuri diferite la întrebările 1 și 2 despre cea mai mare problemă a omenirii și despre soluția la acea problemă. De exemplu, creștinismul liberal tratează deseori ignoranța ca fiind cea mai mare problemă a noastră, și prezintă educația ca soluție. Pune aceste două răspunsuri împreună, și vei conchide că misiunea bisericii este să educe. Printre oamenii care împărtășesc aceeași teologie evanghelică, dezacordurile pot duce de asemenea la folosirea diferită a termenului „biserică”. Uneori, când oamenii vorbesc despre misiunea bisericii, ei se referă la biserică organizată sau strânsă la nivel local. Aceasta include lucruri precum deciziile despre membralitate și disciplină, bugetul bisericii, fișa de post a păstorilor, chestiunile discutate la adunările generale ale membrilor, și cu siguranță ceea ce biserică face în întâlnirile ei săptămânale de închinare. Și alții oamenii au în minte biserică răsfirată și viața membrilor de zi cu zi – a membrilor bisericii, care își văd de treburile lor pe parcursul săptămânii.

Așa că, dacă cineva începe să discute cu tine despre

misiunea bisericii, ar trebui să întrebi dacă se referă la ceea ce Dumnezeu îi cere întregii congregații să facă *împreună*, sau dacă vorbește despre ceea ce El îi cere fiecărui membru să facă la nivel *individual*. Parte din problema de aici este că mulți creștini n-au fost învățați să se gândească la credința lor în termeni colectivi sau de familie. Ei gândesc în termeni de „eu”, nu „noi”, chiar și atunci când vorbesc despre biserică.

Așa cum am spus mai devreme, misiunea *noastră* ca biserică locală ce acționează împreună este *să facem ucenici*, în timp ce misiunea *ta* ca un membru al bisericii, la nivel individual, este *să fii un ucenic*.

Misiunea noastră. Dacă stau în fața întregii mele congregații și discut despre lucrarea ei colectivă, făcută împreună, voi spune că „misiunea noastră, ca biserică, în timp ce acționăm toți împreună, este *să facem ucenici*. Noi suntem chemați să organizăm adunările noastre, să desemnăm păstori, să ne gândim la orice lucru suplimentar l-am planifica, să folosim bugetul și să ne trimitem unii pe alții la finalul fiecărui serviciu de biserică în căutarea lucrării de facere de ucenici. Biserica locală organizată și strânsă împreună este ca o ambasadă. Sarcina noastră este să facem declarații oficiale în numele Împărăției Cerului: ‚Aceasta este Evanghelia’ și

„Aceștia sunt cetățenii Evangheliei”.

Misiunea ta. Dar apoi îi voi îndemna ca indivizi și le voi explica slujba lor, pe care o au de îndeplinit pe parcursul săptămânii: „Misiunea ta ca reprezentant și agent al acestui trup este *să fii un ucenic*”. Sensul este acesta: trăiește-ți viața, iubește-ți familia, mergi la muncă, fii un vecin, vino alături de biserică, și du-te printre oameni manifestând grijă față de lumea din jurul tău cu scopul de a face ucenici și de a-i arăta lumii cum este Cerul prin tot ceea ce faci. Cuvintele și faptele tale Îl reprezintă amândouă pe Împăratul Isus.

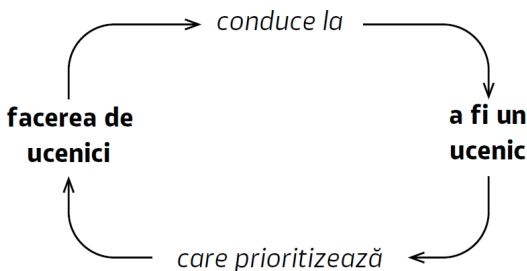
	Misiunea noastră <i>aționând toți împreună</i>	Misiunea ta <i>oriunde ai fi</i>
Sumar	Să facem ucenici	Să fii un ucenic
Textul biblic	„... botezându-i... și învățați-i...”	„... să păzească tot ce v-am poruncit” (Matei 28:19-20).
Ilustrație	Ambasada	Ambasadorul

AMBELE PĂLĂRII SUNT NECESARE

Avem nevoie ca bisericile să facă lucrarea bisericilor și ca membrii bisericilor să facă lucrarea membrilor bisericii, și fiecare creștin poartă ambele pălării, doar în momente diferite.

Tu însuși vei avea o măsură diferită de autoritate oficială în biserica ta, în funcție de felul de structură de conducere a bisericii – congregațională, prezbiteriană sau episcopaliană. Iar predicatorul va avea cu siguranță glasul cel mai puternic. Dar tu, ca membru, iei parte la acea lucrare prin prezența ta, prin dărnicia ta și prin orice altă slujire îndeplinești în viața congregației. Voi toți vă mișcați în aceeași direcție, astfel ca „tot trupul, bine încheșat și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei, și se zidește în dragoste” (Efes. 4:16).

Prioritatea pe care o acorzi facerii de ucenici creează la rândul ei o atracție gravitațională asupra restului vieții tale, ambele așa încât să trăiești ca un ucenic și ca să ai mereu în minte facerea de ucenici.

O ilustrație finală: îmi aduc aminte când cei patru

copii ai mei erau mici. Te pot asigura că soția mea, care stătea acasă cu ei toată ziua, nu acorda prioritate evanghelizării vecinilor noștri în sensul de a face asta zi de zi, chiar dacă încerca să facă asta oricând putea. Ea îi acorda prioritate parcurgerii zilei alături de copii astfel încât ei să se afle în siguranță, să crească și să fie bine hrăniți – păstrându-și mintea întregă! Totuși, într-un sens mai larg, ea dorește mai mult decât orice ca fetele noastre, toate patru, să Îl cunoască pe Hristos, și ca slujba ei de mamă să fie o mărturie pentru vecinii noștri. În esență, amândoi ne creștem copiii cu aceste țeluri. Desigur că noi le iubim pe fiicele noastre îngrijind de ele. Dar le iubim cel mai mult îndreptându-le către Hristos. Iar apartenența la o biserică ne ajută să facem ambele feluri de slujire, fiecare cu partea ei.

Care este misiunea întregii biserici? Să facă ucenici. Care este misiunea fiecărui membru? Să fie ucenici care îi acordă prioritate facerii de ucenici, astfel ca popoarele să poată descoperi plăcerea de a-L cunoaște pe Dumnezeu, să devină asemenea Lui și să arate slava Sa (Matei 5:16; Efes. 3:10; 2 Petru 1:3-4; Apoc. 7:9-12).

IX 9Semne

Zidind biserici sănătoase

ESTE SĂNĂTOASĂ BISERICA TA?

9Marks există pentru echiparea liderilor bisericii cu o viziune biblică și cu resurse practice pentru ilustrarea gloriei lui Dumnezeu înaintea popoarelor, prin biserici sănătoase.

În acest scop, vrem să ajutăm bisericile să crească în practicarea a nouă semne ale sănătății, semne care sunt adesea ignorate:

1. Predicarea expozitivă
2. Învățătura Evangheliei
3. O înțelegere biblică a convertirii și evanghelizării
4. Membralitatea biblică în biserică
5. Disciplina biblică a bisericii
6. O preocupare biblică pentru ucenicizare și creștere spirituală
7. Conducerea biblică a bisericii
8. O înțelegere biblică a practicii rugăciunii
9. O înțelegere biblică a practicii misiunii.

La 9Marks, noi scriem articole, cărți, recenzii și o revistă online. Organizăm conferințe, înregistrăm și difuzăm interviuri și producem alte resurse pentru echiparea bisericilor ca să illustreze slava lui Dumnezeu.

Vizitează pagina noastră de internet unde poți găsi resurse în peste 40 de limbi de pe glob și abonează-te la revista noastră distribuită gratuit online. Lista complete a tuturor paginilor noastre de internet în alte limbi este următoarea: 9marks.org/about/international-efforts/.

ro.9marks.org

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altui credincios, prin unul sau mai multe lucruri, astfel:

- 1) *Recomandă mai departe această carte!*
- 2) *Vizitează paginile noastre de internet la magnagratia.org și află mai mult despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 250 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.*
- 3) *Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA vizitând pagina noastră de Facebook la facebook.com/MagnaGratiaRomania și abonându-te pe website, așa încât să fi anunțat când publicăm resurse noi.*
- 4) *Spune-le și altora despre lucrarea noastră.*
- 5) *Roagă-te pentru noi.*
- 6) *Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare. Donațiile se pot face online, magnagratia.org/donatii.html*

Pentru orice alte informații, scrie-ne la contact@magnagratia.org.
Mulțumim!

Isus a responsabilizat biserica locală ca să îndeplinească o misiune. Cu toate acestea, bisericile locale deseori sunt în dezacord în ce privește ce le-a poruncit Isus să facă, lucru care le face să își alinieze misiunea la tendințele politice sau economice. Așadar, ce are de spus Biblia în acest sens?

În această carte, Jonathan Leeman susține din Scriptură că misiunea primordială a bisericii este să facă ucenici și să fie ucenici. El îi încurajează pe credincioși să asculte de această misiune de facere de ucenici când ei caută să urmeze chemarea lui Hristos și să facă slava lui Dumnezeu cunoscută în toată lumea.

Întrebări despre biserică este o serie de cărți care caută să le ofere creștinilor obișnuiți învățătură sănătoasă biblic și accesibilă, prin răspunsuri la cele mai răspândite întrebări despre viața de biserică. Fiecare carte oferă răspunsuri biblice și aplicații practice cu scopul hrănirii practicilor și a dedicării sănătoase în biserica locală.

Jonathan Leeman (PhD, University of Wales) este directorul editorial al 9Marks și gazda podcast-ului Pastors' Talk. El este autorul sau editorul a o mulțime de cărți și predă la câteva seminarii teologice. Jonathan locuiește împreună cu soția și cele patru fiice ale lor într-o suburbie a orașului Washington, DC, și este prezbiter la Cheverly Baptist Church.

Editura MAGNA GRATIA
www.magnagratia.org

9Semne
www.9marks.org